

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/2/2025
Identifikačné číslo spisu: 6623201430
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6623201430.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. I. P. O., narodeného XX. Q. XXXX, E., J. D. XXXX/XX, právne zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Marčokom, Lučenec, M. Gorkého 21, proti žalovanej F. O., narodenej XX. P. XXXX, E., R. K. XX/X, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou PAULOVÍČ & PARTNERS s. r. o., Lučenec, Námestie Kubínyiho 367/7, IČO: 54 322 120, o určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 16C/27/2023, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. júla 2024 sp. zn. 14Co/21/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 29. novembra 2023 č. k. 16C/27/2023-119 v spojení s opravným uznesením z 29. novembra 2023 č. k. 16C/27/2023-127 rozhodol tak, že určil, že dôvody vydedenia žalobcu uvedené poručiteľom I. O., narodenom XX. Z. XXXX, naposledy bytom J. D. XXX/XX, E., ktorý zomrel XX. P. XXXX v závete z 1. februára 2007 a v listine o vydedení z 1. februára 2007 nie sú dané (I.) a žalovaná bola povinná zaplatiť žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania (II.). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanoveniami § 469a ods. 1 písm. a) a písm. b), § 476 ods. 1 a 2, § 476a ods. 3, § 473 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že predmetom konania bol spor vyplývajúci z dedičského konania po poručiteľovi I. O., nar. XX. Z. XXXX (v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je nesprávne uvedené 11. januára 1947, pozn.), zomretého XX. P. XXXX. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že dôvody vydedenia žalobcu uvedené poručiteľom I. O., narodenom XX. Z. XXXX, naposledy bytom J. D. XXX/XX, E., ktorý zomrel XX. P. XXXX v závete z 1. februára 2007 a v listine o vydedení z 1. februára 2007 neboli dané. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 11C/41/2020-227 zo 7. novembra 2022 bola zamietnutá žaloba žalobcu, že dôvody vydedenia žalobcu zo skoršieho závetu neboli dané, a to pre

existenciu závetu a listiny o vydedení z 1. februára 2007. Poručiteľ v závete z 1. februára 2007 odkázal celý svoj majetok pre prípad smrti žalovanej. V listine o vydedení z 1. februára 2007 vydedil žalobcu z dedenia jeho majetku, rovnako aj jeho deti. V spore za skutkové dôvody vydedenia boli považované: a) podanie žaloby na poručiteľa žalobcom pre neplatenie výživného, b) žalobca si poručiteľa nevyšiel, nezdravil ho, c) nepozval ho na svadbu, záverečný verdikt skončenia vysokej školy, d) neposkytol mu pomoc v chorobe a v závažných prípadoch, keď bol na plnom invalidnom dôchodku, trikrát bol operovaný, mal zlomenú chrbticu a pravú nohu, vybrali mu celú prostatu a operovali oči, pričom dva mesiace ležal v nemocnici v Banskej Bystrici a Lučenci, e) nenavštívil poručiteľa po dobu 15 rokov, f) žalobca napísal poručiteľovi list, ktorý by nenapísal poručiteľ ani svojmu nepriateľovi, ktorý bol prílohou listiny o vydedení. V spore išlo o žalobu podľa § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. o určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, pri ktorej súd neskúma existenciu naliehavého právneho záujmu. Osobitným predpisom v danom prípade bolo ustanovenie § 194 ods. 1 CMP, podľa ktorého bol žalobca odkázaný súdom prostredníctvom súdneho komisára na podanie predmetnej žaloby, ktorou sa vyrieši sporná otázka v dedičskom konaní po poručiteľovi, t. j. či dôvody vydedenia žalobcu sú/ nie sú dané. Petit žaloby žalobca naformuloval v súlade s pokynom súdneho komisára a žalobu podal v lehote na to určenej. Preto súd žalobu vecne prejednal a rozhodol. Súd subsumoval zistený skutkový stav pod ustanovenie § 469a ods. 1 písm. a), b), ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 476 ods. 1 a 2 a § 476a Občianskeho zákonníka. Listina o vydedení bola spísaná vlastnou rukou poručiteľa a ním podpísaná podľa § 476a Občianskeho zákonníka, pričom spĺňala podľa názoru súdu všetky formálne náležitosti vyžadované v § 476 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s vymedzením dôvodov vydedenia podľa § 469a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca bol dieťaťom poručiteľa a teda jeho zákonným dedičom v prvej dedičskej skupine podľa § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka, rovnako tak ako žalovaná. Žalobca v spore preukázal, že nenastal dôvod vydedenia upravený v § 469a ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka. V spore bolo síce preukázané, že žalobca mal vedomosť o zdravotných problémoch poručiteľa. To však pre naplnenie dôvodu vydedenia nepostačovalo. Nebolo preukázané, že by bol žalobca poručiteľom o pomoc požiadaný, bol na ňu odkázaný v konkrétnom čase, kedy mal poručiteľ mať tieto zdravotné problémy. Naopak, už priamo z listiny o vydedení vyplývalo, že potrebnú pomoc poskytla poručiteľovi žalovaná, s ktorou mal zjavne dobré osobné vzťahy, čo sa prejavilo spísaním závetu poručiteľom v jej prospech. V spore však nebolo preukázané, že poručiteľ bol naozaj v stave odkázanosti, bez pomoci inej osoby a žalobca mu túto pomoc nemohol poskytnúť. Skutočnosť, že žalobca neprejavil účasť pri zdravotných komplikáciách poručiteľa, napríklad nenavštívením v nemocnici, že mu nevaril, nepral a neriadil mu, mohla prameniť z ich vzájomného vzťahu, pričom poručiteľ v rozhodnom čase o pomoc žalobcu nestál. Súd ustálil, že žalobcov konanie tak nemalo znaky rozporu s dobrými mravmi v tejto časti.

1.1. Žalobca preukázal, že neboli splnené ani zvyšné dôvody vydedenia, ktoré súd subsumoval pod ustanovenie § 469a ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka a ktoré boli predmetom sporu medzi stranami. Bolo z nesporných skutočností preukázané, že žalobca sa poručiteľovi zdravil. Bolo preukázané, že žalobca podal žalobu na poručiteľa pre zvýšenie výživného, čo samo osebe nemohlo zakladať dôvod pre vydedenie potomka podľa § 469a Občianskeho zákonníka. Dôvod, že žalobca nepozval poručiteľa na záverečný verdikt vysokej školy, bol žalobcom preukázaný a teda vysvetlený. Žiadny záverečný verdikt vysokej školy nemal, pretože odmietol podpísať zmluvu s Ozbrojenými silami SR, to nebolo sporné. Nepozvanie rodiča na svadbu a zásnuby za bežného chodu vecí môže predstavovať zásah do vzťahu medzi rodičom a dieťaťom. V tomto prípade bolo preukázané, že ujma, ktorú tým mal utpieť poručiteľ, bola len predstieraná, formálna, pričom samotné správanie poručiteľa bránilo žalobcovi prejavovať v tejto časti opravdivý záujem. Žalobca nepozval otca na svadbu a zásnuby, keď pred tým mal uraziť jeho budúcu manželku spôsobom zisteným v skutkovom stave. To objektívne bolo spôsobilé zasiahnuť žalobcu, nielen jeho partnerku, ktorej sa s tým zveril. Pokiaľ mal mať žalobca záujem zúčastniť sa takejto životnej udalosti svojho potomka, mal vážiť slová a nehovoriť synovi, že bude z neho paroháč. Keďže takto postupoval, zjavne účasť poručiteľa na svadbe a zásnubách syna až tak netrápila a nemohol očakávať, že na ňu bude pozvaný. Ujmu poručiteľa v listine o vydedení súd považoval za predstieranú. List, ktorý žalobca napísal poručiteľovi na č. 1. 37 spisu 11C/41/2020 svedčí o správaní poručiteľa k priateľom žalobcu. Uvedený list tak bol len reakciou žalobcu na jeho správanie. Bolo preukázané, že aj to bolo dôvodom, prečo žalobca poručiteľa nenavštevoval, stretávali sa len u

starej matky a teda mali obmedzené vzťahy. Poručiteľ teda sám zjavne nestál o riadny a zdravý vzťah so žalobcom, tento vzťah mu bol podľa názoru súdu ľahostajný a sám k nemu prispel. Pokiaľ sa tak správal voči žalobcovi, ochladenie ich vzťahu sa ho v skutočnosti nemohlo citovo dotýkať tak, že by to napĺňalo zákonný dôvod vydedenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/32/2014 z 27. mája 2014). Nebolo preto možné viniť žalobcu, že ich vzťahy neboli štandardné, a že neprejavoval opravdivý záujem o poručiťľa, ako potomok by prejavovať za bežných okolností mal. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 31. júla 2024 sp. zn. 14Co/21/2024 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil (I.) a žalovaná bola povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania (II.). Svoje rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní uvádzala existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP dôvodiac, že súd prvej inštancie neuskutočnil výsluch svedkov navrhnutých žalovanou poukazujúc na to, že žalovaná v súdom stanovenej lehote navrhla vykonať výsluch svedkov a tiež navrhla týchto svedkov vypočuť k existencii dôvodov na vydedenie žalobcu, pričom z odvolania žalovanej vyplývalo, že bola toho názoru, že dostatočne skonkretizovala okolnosť, na ktorú majú byť svedkovia vypočutí a síce, či skutočne existovali dôvody vydedenia a zároveň uvádzala, že žalovanej sa nepodarilo zabezpečiť účasť navrhovaných svedkov na pojednávaní 15. novembra 2023, pričom podľa žalovanej táto skutočnosť nemohla byť dôvodom na nevykonanie tohto dôkazu; podľa žalovanej prísne formalistický výklad právnych predpisov nemal byť na ujmu práv strán sporu a nemal dostať stranu sporu do takej situácie, ktorú subjektívne strana sporu pociťovala ako neprimeraný tlak zo strany súdu a zásah do jej práva na spravodlivý proces, a k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom. Odopretím výsluchu svedkov, potom podľa názoru žalovanej, došlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci a tým aj k nesprávnemu rozhodnutiu. Odvolací súd preskúmaním tejto odvolacej námietky, oboznámení sa s celým obsahom spisu, ako aj vypočutím zvukového záznamu z pojednávania z 15. novembra 2023 a zo zvukového záznamu z predbežného pojednania sporu, mal za preukázané, že súd prvej inštancie v súdnej veci striktnie aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku, súd prvej inštancie 10. júla 2023 v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 CSP nariadil pred prvým pojednávaním predbežné pojednanie sporu, na ktorom boli prítomné strany sporu ako aj ich právni zástupcovia. Na tomto pojednaní, okrem iného súd poskytol sporovým stranám predbežný právny názor, ako aj poučenie vo vzťahu k procesným právam a povinnostiam sporových strán, zároveň stanovil termín pojednávania vo veci samej na 27. septembra 2023, ktorý termín pojednávania bol zrušený a súdom bol vytýčený termín pojednávania vo veci na 15. novembra 2023. Zároveň súd v rámci predbežného pojednania sporu uložil sporovým stranám, aby prostriedky procesného útoku a procesnej obrany podľa § 149 CSP uplatnili v lehote do 31. augusta 2023, poučil sporové strany podľa § 132 ods. 1 a 2 a § 153 CSP. Poučil strany, že boli povinné uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia, označiť dôkazy, ktoré rozhodujúce skutkové tvrdenia mali preukazovať, ďalej poučil strany sporu, že súd nebol povinný za sporové strany z masy predložených a označených dôkazov vyhľadávať rozhodujúce skutkové tvrdenia a rozhodujúce skutkové tvrdenia nemôžu nahrádzať odkazom na dôkazy. Tiež strany poučil, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany boli povinní uplatniť v lehote stanovenej súdom (do 31. augusta 2023), inak súd na ne nebude uplatnením sudcovskej koncentrácie konania prihliadať. Z obsahu spisu tiež nepochybne vyplývalo, že žalovaná podaním zo 17. augusta 2023 navrhla pripojiť spis OS Lučenec sp. zn. 11C/41/2020 a tiež navrhla vypočuť svedkov M. O., A. X., M. Š., pričom u týchto svedkov uviedla adresu svedkov, zároveň v podaní uviedla, že účasť svedkov zabezpečí na pojednávaní žalovaná. Ďalším podaním z 23. augusta 2023 navrhla výsluch svedkyne M. Z. s uvedením adresy bydliska s tým, že účasť tejto svedkyne na pojednávaní žalovaná zabezpečí. Súd prvej inštancie vytýčil termín pojednávania na 15. novembra 2023, predvolanie na pojednanie súd doručoval právny zástupcom strán sporu, na tomto predvolaní zároveň právni zástupcovia boli poučení o povinnosti zabezpečiť účasť klienta a nimi navrhovaných svedkov na pojednávaní, zároveň boli opätovne poučení podľa § 153 ods. 2 CSP a právna zástupkyňa žalovanej osobitnou výzvou (v spise na č. l. 94) bola vyzvaná, aby v lehote 10 dní oznámila súdu v zmysle zásady konkretizácie dôkazov, aké skutočnosti, ktoré žalovaná tvrdí, má výsluch nimi navrhnutých svedkov preukazovať; predvolanie na pojednanie aj predmetnú výzvu právna zástupkyňa

žalovanej obdržala 30. októbra 2023, t. j. v dostatočnej lehote pred termínom pojednávania. Právna zástupkyňa žalovanej elektronickým podaním doručeným súdu 2. novembra 2023 súdu oznámila, že výsluchmi navrhnutých svedkov mieni žalovaná preukazovať existenciu dôvodov na vydedenie žalobcu. Zo zápisnice o pojednávaní z 15. novembra 2023 odvolací súd zistil, že na toto pojednávanie sa žiadny zo svedkov, ktorých navrhla žalovaná, a u ktorých sa zaviazala zabezpečiť ich prítomnosť na pojednávaní nedostavil, pričom z obsahu spisu zároveň odvolací súd zistil, že žalovaná, a to ani prostredníctvom právnej zástupkyne, súdu vopred neoznámila, že prítomnosť ňou navrhnutých svedkov na pojednávaní osobne nezabezpečí. Nebolo možné prisvedčiť odvolacej námietke žalovanej, že dostatočným spôsobom špecifikovala skutočnosti, ktoré sa majú navrhnutými dôkazmi - výsluchom toho ktorého svedka preukázať, keď všeobecne uviedla, že svedkov navrhuje vypočuť k existencii dôvodov na vydedenie žalobcu. Odvolací súd preskúmaním veci - a to aj vypočutím si zvukového záznamu z pojednávania z 15. novembra 2023 mal za preukázané, že právna zástupkyňa žalovanej aj na tomto pojednávaní navrhla doplniť dokazovanie výsluchom svedkov (zrejme totožných ako vo svojich predchádzajúcich písomných podaniach), avšak iba k výsluchu jedného zo svedkov, a to konkrétne A. X., špecifikovala skutočnosti, ktoré majú byť výsluchom tohto svedka preukázané. Súd prvej inštancie na pojednávaní uznesením návrh na doplnenie alebo vykonanie dokazovania svedkov M. O., A. X., M. Š. a M. Z. zamietol, pričom zároveň ústne odôvodnil zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania; vo vzťahu k svedkom O., Š. a Z. z dôvodu, že neboli konkretizované žalovanou skutočnosti, ktoré týmito dôkazmi sa majú preukázať a vo vzťahu ku A. X. súd konštatoval, že právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní tieto skutočnosti konkretizovala, avšak návrh na výsluch svedka A.E. X. s potrebnou špecifikáciou bol daný oneskorene s prihliadnutím na uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 ods. 2 CSP. Berúc do úvahy postup súdu (striktný v zmysle ustanovení CSP) a zároveň postup žalovanej ako strany sporu v konaní, potom nemožno prisvedčiť odvolacej námietke žalovanej, že súd by sa tým, že odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedkov navrhnutých žalovanou dopustil závažného zásahu do práv žalovanej a že by týmto postupom došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, nakoľko nebol objektívne zistený skutkový stav. Pokiaľ žalovaná tiež namietala, že skutočnosť, že na pojednávaní 15. novembra 2023 sa nepodarilo žalovanej účasť navrhnutých svedkov zabezpečiť, nemohla byť dôvodom na nevykonanie tohto dôkazu, odvolací súd uviedol, že sama žalovaná v opakovaných písomných podaniach, pokiaľ navrhovala výsluch svedkov uviedla, že ich účasť na pojednávaní zabezpečí. Aj z obsahu vyjadrenia právnej zástupkyne žalovanej na pojednávaní 15. novembra 2023 možno dospieť k záveru, v súlade so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná nekonala v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 CSP berúc do úvahy potrebu rýchleho a hospodárneho konania. Súdu vopred neoznámila, že v súlade s ustanovením § 197 CSP nezabezpečí prítomnosť navrhnutých svedkov na pojednávaní, pričom súd prvej inštancie aj v odôvodnení rozhodnutia jednoznačne uviedol, že v prípade, že by takto žalovaná postupovala, súd by nariadené pojednávanie odročil za účelom zabezpečenia svedkov z dôvodu, aby všetci svedkovia boli vypočutí spravidla na jednom pojednávaní, a to predovšetkým pre zachovanie autenticity ich výpovedí. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná však bola v spore pasívna. Práve aj z tohto dôvodu súd zamietol žiadosť žalovanej o odročenie pojednávania za účelom doplnenia dokazovania. K odvolacej námietke žalovanej, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz - oboznámenie so spisom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/41/2020 tvrdiac, že žalovaná už vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe z 29. júna 2023 navrhla pripojiť tento spis a zároveň navrhla, aby sa súd oboznámil s jej písomným vyjadrením z 5. marca 2021, ktoré sa nachádzalo v uvedenom spise, ďalej s obsahom listu žalobcu poručiteľovi z 5. mája 1994, ktorý bol založený v uvedenom spise, ako aj s obsahom všetkých jej ďalších vyjadrení a tvrdení, či svedeckých výpovedí nachádzajúcich sa v uvedenom spise, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie už v rámci predbežného prejednávania sporu 10. júla 2023 poučil sporové strany, že sú povinné uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť dôkazy, ktoré rozhodujúce skutkové tvrdenia majú preukazovať, zároveň ich poučil, že súd nie je povinný za sporové strany z masy predložených a označených dôkazov vyhľadávať rozhodujúce skutkové tvrdenia a rozhodujúce skutkové tvrdenia nemôžu nahrádzať odkazom na dôkazy, zároveň strany sporu boli poučené, že v prípade, ak do termínu 31. augusta 2023 nebude k spisu pripojený spis Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/41/2022 (z dôvodu, že v tom čase sa spis nachádzal na Krajskom súde v Banskej Bystrici - poznámka odvolacieho súdu), majú strany súd požiadať o predĺženie uvedenej lehoty, ak potrebujú vzniesť prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany na základe skutočností, ktoré sa nachádzajú v

predmetnom spise. Odvolací súd z obsahu spisu zároveň zistil, že súd prvej inštancie oznámením zo dňa 17. októbra 2023 (v spise na č. I. 91) oznámil stranám sporu, že spis Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/41/2020 bol pripojený do konania. Zároveň strany sporu oboznámil s tým, že prostriedky procesného útoku a procesnej obrany podľa § 149 CSP, pre uplatnenie ktorých bolo potrebné nahliadnuť do spisu sp. zn. 11C/41/2020 boli strany povinné uviesť v lehote 10 dní od prevzatia oznámenia s tým, že podľa § 153 ods. 2 CSP nebude súd na neskôr uvedené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany prihliadať. Toto oznámenie spolu s predvolaním na pojednávanie právna zástupkyňa žalovanej prevzala 30. októbra 2023. Žalovaná zostala nečinná. Berúc do úvahy už vyššie uvedené a preskúmajúc postup súdu prvej inštancie v konaní ako aj konanie žalovanej v rámci konania pred súdom prvej inštancie, súd sa podľa názoru odvolacieho súdu nedopustil pochybení (nedostatočnej miery aktivity ako to namietala žalovaná v odvolaní - bod 7. odvolania), nedopustil sa takej vady konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP), pričom súd prvej inštancie dostatočne v odôvodnení rozhodnutia, a to konkrétne v bode 8. objasnil prečo nevykonal návrh sporových strán na oboznámenie sa s celým obsahom pripojeného spisu sp. zn. 11C/41/2020.

2.1. Postupu súdu, ktorý striktnie aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku v rámci koncentrácie konania a dôkaznej povinnosti strán sporu, preto nemožno pričítať takú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K odvolacej námietke žalovanej vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie, a to konkrétne vyhodnoteniu svedeckej výpovede svedkyne O. E., keď žalovaná namietala, že nebolo možné považovať svedeckú výpoveď sčasti za dôveryhodnú a sčasti za nedôveryhodnú ako to vyhodnotil súd prvej inštancie, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie pri výsluchu svedkyne dôsledne postupoval v zmysle § 196 ods. 1 a § 200 a § 201 CSP. Bolo nepochybné, že svedkyňa uviedla, že žalobca je jej syn, žalovaná je nevlastná sestra jej syna, pričom svedkyňa v úvode výpovede k veci spontánne vypovedala, následne odpovedala na otázky právnych zástupcov strán sporu a súdu, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia, a to konkrétne v bode 7. odôvodnenia rozsudku vyhodnotil jednotlivé dôkazné prostriedky, vrátane výpovede svedkyne O. E., pričom berúc do úvahy aj iné dôkazné prostriedky uvedené v bode 6. odôvodnenia vyhodnotil výpoveď svedkyne za čiastočne vierohodnú a to len v časti, kde jej tvrdenia mali prienik s inými listinnými dôkazmi a sčasti, kde odporovala tvrdeniam žalobcu v spore. Súd jednoznačne v odôvodnení rozhodnutia zároveň uviedol, že pri hodnotení výpovede tejto svedkyne vychádzal aj z toho, že išlo o matku žalobcu, ktorá ho mala v starostlivosti a vychovávala ho, pričom zároveň poukázal správne na to, že všeobecne nemožno výpoveď svedka považovať za nedôveryhodnú z dôvodu, že je blízkou osobou jednej zo sporových strán, pričom podrobne uviedol všetky úvahy a skutočnosti, pre ktoré časť výpovede tejto svedkyne považoval za vierohodnú a zároveň riadne označil aj tie tvrdenia svedkyne, ktorým súd neuveril. Vyhodnotenie tohto dôkazu vykonaného súdom prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia bolo riadne zdôvodnené, dostatočným spôsobom špecifikované. Len všeobecná odvolacia námietka žalovanej, že celá výpoveď svedkyne sa javí ako nedôveryhodná z dôvodov, že svedkyňa vypovedala, ako vnímala poručiteľa, z čoho podľa žalovanej by malo vyplývať, že je málo pravdepodobné, že vychovávala žalobcu k úcte k poručiteľovi alebo že by žalobcovi vštepovala rešpekt k poručiteľovi, ktoré tvrdenia sú len úvahou žalovanej bez splnenia dôkaznej povinnosti, pričom ani ďalšie námietky žalovanej vo vzťahu k výpovedi svedkyne neboli v zásade spôsobilé spochybníť správnosť vyhodnotenia tohto dôkazu súdom prvej inštancie tak, ako to vykonal v bode 7. odôvodnenia rozhodnutia. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietla, že sa nestotožnila so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k hodnoteniu obsahu listu žalobcu poručiteľovi z 5. mája 1994, keď podľa žalovanej z obsahu listu bolo objektívne možné vyvodíť len záver o tom, že vzťahy medzi poručiteľom a žalobcom v uvedenom období neboli naozaj dobré, avšak kto mal na tom aký podiel viny sa z uvedeného listu vyvodíť nedalo a nebolo možné jednoznačne skonštatovať, že poručiteľ sa dopustil neprípustného správania voči žalobcovi. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení bodu 16. okrem iného vyhodnotil, že poručiteľ zjavne sám nestál o riadny a zdravý vzťah so žalobcom, list žalobcu poručiteľovi bol len reakciou žalobcu na správanie poručiteľa, pričom súd zároveň konštatoval, že nebol zistený opak a ani vysvetlenie ako sa k uvedenému listu postavil poručiteľ, pričom správne žalobca vo vyjadrení k tejto odvolacej námietke žalovanej poukázal na to, že žalovaná skutočnosti uvedené v liste nikdy nepoprela a rovnako nepoprela ani skutkové tvrdenia týkajúce sa správania poručiteľa, ktoré napísaniu listu predchádzalo. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke žalovanej (bod 14.

odvolania), keď žalovaná namietala, že súd sa veľmi všeobecne a vágne vysporiadal s konštatovaním, že nebolo preukázané, že by existovali dôvody na vydedenie žalobcu, keď skonštatoval, že nebolo preukázané, že by poručiteľ naozaj potreboval pomoc žalobcu, alebo bol v takom zdravotnom stave, že by si jeho pomoc vyžadoval. Pokiaľ potomok trvale neprejavuje o poručiteľa opravdivý záujem, dôsledkom toho, že poručiteľ neprejavuje záujem o potomka, nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že by neprejavovanie tohto záujmu potomkom mohlo byť dôvodom na jeho vydedenie, že pre súd bolo pochopiteľné, ak žalobca nepozval otca na svadbu a zasnuby, keď predtým mal uraziť jeho budúcu manželku spôsobom zisteným v skutkovom stave. Odvolací súd preskúmaním aj tejto odvolacej námietky dospel k záveru, že nebola dôvodná, keď podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal pri zistenom skutkovom stave a právnom posúdení, tak ako to už odvolací súd uviedol vyššie, predmetom žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že dôvody vydedenia dané neboli dané, a to konkrétne v bodoch 13., 14., 15., 16., pričom zároveň súd prvej inštancie poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Odvolací súd zároveň podrobil odvolaciemu prieskumu aj závislý výrok o náhrade trov konania, pričom preskúmaním veci zistil, že súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobca bol v spore úspešný v celom rozsahu, správne uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a uviedla, že žalovaná si svoju povinnosť splnila v zmysle pokynov a poučeníu zo strany súdu prvej inštancie o sudcovskej koncentrácii, a to podaním z 29. júna 2023, ale aj podaním zo 17. augusta 2023 a 23. augusta 2023, kde týchto svedkov súdu prvej inštancie navrhla vypočuť, spolu so žiadosťou o pripojenie spisu Okresného súdu Lučenec 11C/41/2020, v ktorom sa konalo o identickej žalobe, pričom v tomto konaní (11C/41/2020) bola priložená neaktuálna listina o vydedení a preto táto žaloba bola príslušným súdom zamietnutá. Teda z hľadiska obsahu svedeckých výpovedí, ako aj ďalších relevantných dôkazov disponoval spis 11C/41/2020 podstatnými skutočnosťami, ktoré mali vzťah k predmetnej prejedávanej veci a mohli tak prispieť k objektívnemu zisteniu skutkového stavu. Pripojením spisu 11C/41/2020, kde došlo k rozsiahlemu dokazovaniu, by bola splnená zásada rýchlosti a hospodárnosti konania, pričom žalovaná podaním z 29. júna 2023 riadne označila, ktoré listiny z predmetného spisu navrhuje oboznámiť. Predmetný návrh žalovanej súd prvej inštancie však svojim procesným postupom zamietol, s poučením sporových strán, že súd nebol povinný z masy označených dôkazov vyhľadávať rozhodujúce skutkové tvrdenia (bod 11. napadnutého rozhodnutia). Spis 11C/41/2020 a jeho obsah bol z hľadiska zásady hospodárnosti a rýchlosti konania dôležitý, pričom vzhľadom na jeho obsah a konanie o identickej žalobe mohol a mal prvostupňový súd prihliadať na v ňom obsiahnuté svedecké výpovede, ktoré sa týkali identickej veci a v rámci podanej žaloby zo strany žalobcu sa v priebehu konania vypočúvali identické osoby, ktoré tak svojimi skoršími výpoveďami mohli priniesť objektívnejšie popísanie skutkového stavu dôležitého pre rozhodnutie a to hlavne vzťahu medzi poručiteľom a žalobcom, k dôvodom ich vzájomného odcudzenia, ako aj skutočnosti smerujúce k popísaniu eskalácie napätia medzi poručiteľom a žalobcom, po spísaní testamentu zo strany starej matky žalobcu. Dovolateľka považovala za sporný procesný postup súdu prvej inštancie a za úplne nesprávne posúdenie správnosti takéhoto postupu zo strany odvolacieho súdu, keď na jednej strane súd prvej inštancie zamietol návrh na oboznámenie sa so spomínanými svedeckými výpoveďami no na strane druhej svojim postupom pripustil oboznámenie sa s listinným dôkazom, ktorý bol súčasťou spomínaného spisu Okresného súdu Lučenec 11C/41/2020 - listu z 5. mája 1994, ktorý adresoval žalobca poručiteľovi. Tento postup súdu prvej inštancie označil opäť odvolací súd v napadnutom rozhodnutí ako správny a v bode 11. konštatoval, že sa prvostupňový súd nedopustil takého konania, ktoré by zakladalo porušenie práva na spravodlivý proces. Pokiaľ súd prvej inštancie akceptoval z konania vedeného pod číslom konania 11C/41/2020 na Okresnom súde Lučenec ako dôkaz list poručiteľa, vzhľadom na označené dôkazy žalovanou a síce výpoveď A. X. (ale aj ďalších svedkov) mali byť súdom prvej inštancie ako návrhy dôkazov akceptované a vykonané aj tieto ďalšie dôkazy. Uvedená skutočnosť preto mala byť odvolacím súdom posúdená ako nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie znemožnil žalovanej strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ odvolací súd potvrdil postup prvostupňového súdu, kde konštatoval, že žalovaná nepostupovala v zmysle ustanovenia § 153 ods. 1 CSP a súdu včas neoznámila, že účasť svedkov nezabezpečí, odvolací súd nepostupoval správne. Žalovaná v žiadnom prípade nemohla priamo za neprítomnosť svedkov a aj keby si žalovaná svoju povinnosť splnila, došlo by rovnako k odročeniu pojednávania na iný najbližší termín, čo súd prvej inštancie aj spravil a určil ďalší termín pojednávania na 29. novembra 2023 za účelom vyhlásenia rozsudku. Súd prvej inštancie mohol vzhľadom na okolnosti prípadu tento termín spojiť s výsluchom aspoň niektorých svedkov podľa svojej úvahy a v zmysle zásady materiálnej pravdy a zistenia skutočného a objektívneho stavu veci pre rozhodnutie. Odvolací súd rovnako v napadnutom rozhodnutí označil za správny postup súdu prvej inštancie aj v otázke zamietnutia návrhov na výsluchy navrhnutých svedkov zo strany žalovanej z dôvodu nedostatočnej konkretizácie, k akým skutočnostiam majú byť svedkovia vypočutí, ku ktorej žalovanú súd prvej inštancie predtým vyzval. Žalovaná si svoju povinnosť opakovane splnila dostatočným uvedením dôvodov, pre ktoré navrhuje výsluch svedkov, prípadne navrhuje oboznámenie sa s ich výpoveďami z priloženého spisu, ktorými by bolo preukázanie, že existujú dôvody vydedenia žalobcu zo strany poručiťľa, a teda predmetní svedkovia mali vlastnými slovami potvrdiť alebo vyvrátiť či existovali dôvody k vydedeniu žalobcu. Žalovanou navrhnutí svedkovia v kontexte prejedávanej veci mohli svojimi výpoveďami preukázať, že dôvody na vydedenie žalobcu skutočne existovali, teda že sú naplnené podmienky pre vydedenie.

3.1. Nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie nepripustil ani vykonanie dôkazu, ktorým by sa ustálilo rozhodné obdobie v ktorých poručiťľ podstúpil jednotlivé operácie, ktoré podľa názoru žalovanej mali relevanciu k rozhodnutiu súdu o tom, či sú dané dôvody vydedenia a tým mali rovnako priamy súvis s prejedávanou vecou a bezprostredný vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej. Odvolací súd nepostupoval správne, keď uvedené konanie zo strany prvostupňového súdu označil vo svojom rozhodnutí za procesne správne. Na procesný postup súdu prvej inštancie a jeho prílišný formalizmus pri aplikácii sudcovskej koncentrácie konania poukázal odvolací súd v napadnutom rozhodnutí (strana 10. bod 11. napadnutého rozhodnutia), kde síce uviedol, že súd prvej inštancie správne použil sudcovskú koncentráciu konania, v ďalšej časti sám odvolací súd konštatoval, že sudcovskú koncentráciu použil súd prvej inštancie príliš striktné, pričom odvolací súd sa ďalej vôbec nevenoval adekvátnemu objasneniu a vysvetleniu predmetného označenia striktného postupu súdu prvej inštancie pri aplikácii sudcovskej koncentrácie konania, ani mu jeho formalistický výklad v tejto súvislosti nenamietať, a to napriek mnohokrát judikovaným rozhodnutiam vyšších súdnych autorít, ktoré jednoznačne konštatovali, že samotný formalistický výklad ustanovení CSP na úkor spravodlivého usporiadania pomerov strán, je považovaný za prípad porušenia práva na spravodlivý proces. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu už 17. augusta 2023 a následne 23. augusta 2023 uviedla všetky mená svedkov, ako aj ďalšie procesné návrhy na zistenie objektívneho skutkového stavu veci v rozsahu v akom bola zo strany súdu prvej inštancie poučená v zmysle príslušných ustanovení o sudcovskej koncentracii konania.

3.2. Súd nižšej inštancie sa v súvislosti s koncentraciou konania dôkladne nevysporiadali so skutočnosťou, že žalovaná opakovanými návrhmi na výsluch svedkov na pojednávaní 15. novembra 2023 reagovala na výpoveď svedkyne O. E., ktorá uvádzala skutočnosti, ktoré boli veľmi subjektívne a na mnohé nevedela jednoznačne odpovedať, a pre tieto dôvody označili súdy nižšieho stupňa jej výpoveď za čiastočne vierohodnú a čiastočne nie. Za daných okolností nemalo dôjsť k aplikácii sudcovskej koncentrácie konania, keďže opakovaný návrh na vykonanie dôkazov výsluchmi svedkov mal reflektovať na vyjadrenie svedkyne vypočutej 15. novembra 2023 napríklad v kontexte objasnenia či a ako sa vyjadroval poručiťľ o žalobcovi, či vedel žalobca o zdravotnom stave poručiťľa, ale aj zveličovaní zdravotného stavu poručiťľa. Za týmto účelom malo byť pripustené vykonanie navrhnutých dôkazov, vrátane predloženia lekárskej dokumentácie poručiťľa, ktorý návrh súd prvej inštancie označil za nerelevantný. Procesný postup súdov nižšej inštancie v spojení s prílišným formalizmom pri aplikácii ustanovení CSP počas celého konania vo veci viedli k obmedzeniu možnosti žalovanej, ako strany konania uplatniť svoje procesné právo, a teda právo na návrh a vypočutie svedkov, na priloženie lekárskeho správ poručiťľa, ale aj oboznámenie zo spisom so sp. zn. 11C/41/2020, čo považovala dovolateľka jednoznačne za nesprávny procesný postup súdov nižšej inštancie plne spôsobilý zasiahnuť do práv žalovanej na spravodlivý proces.

3.3. Z priebehu celého konania, ako aj z vyjadrení procesných strán, jednoznačne vyplynula potreba (v

zmysle zásady materiálnej pravdy) na postup súdu v zmysle ustanovenia § 192 ods. 2 CSP, a síce možnosť predvolania svedkov súdom v prípade, že sa strane nepodarilo ich účasť na pojednávaní zabezpečiť, prípadne postup v zmysle § 196 ods. 3 CSP a to akceptovať výpoveď svedka v písomnej podobe obzvlášť, ak by tieto dôkazy prispeli k spravodlivému rozhodnutiu vo veci samej. Za rovnako nesprávne považovala aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým tento postup prvostupňového súdu v bode 11 označil ako správny a nezakladajúci dôvod odvolania pre porušenie práva na spravodlivý proces, na ktorý žalovaná v odvolaní poukazovala. Návrh na predloženie dôkazu, ktorým bolo doručenie lekárskej správy o zdravotnom stave poručiťľa, ktorá mala preukazovať skutočnosť, že v rozhodnom období bol poručiťľ odkázaný na starostlivosť zo strany žalobcu, ako aj ustálenie rozhodného obdobia v ktorom mal poručiťľ zdravotné problémy, súd prvej inštancie zamietol a to paradoxne nie z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie, ale z dôvodu, ktorý uviedol v zápisnici zo súdneho konania 15. novembra 2023 a teda, že tento dôkaz v konaní nemá relevanciu pretože má súd za preukázané, že k nejakým operáciám došlo.

3.4. Na základe uvedených skutočností dovolateľka navrhla, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania. Zároveň navrhla, aby jej bol priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že dôvody, ktoré žalovaná uvádza ako dôvody dovolania, namietala už v odvolacom konaní. Odvolací súd sa s predmetnou odvolacou argumentáciou žalovanej vysporiadal obsiahlo a presvedčivo v rozsudku napadnutom dovolaním. Primárnym dôvodom, pre ktorý bol súdom prvej inštancie návrh žalovanej na výsluch svedkov zamietnutý bolo, že žalovaná vo svojich návrhoch a podaniach neuviedla aké skutočnosti mieni preukázať výsluchmi navrhnutých svedkov. Tvrdenie žalovanej o tom, že dôvodom pre zamietnutie jej dôkazných návrhov na výsluch svedkov bolo že neuviedla adresy, z ktorých mal súd svedkov predvolať sa preto nezakladá na pravde. Žalovaná navrhla výsluch svedkov M. O., A.Z. X., M. Š. a M. Z. podaniami zo 17. augusta 2023 a 23. augusta 2023 pričom zároveň súdu uviedla, že účasť týchto svedkov na pojednávaní zabezpečí. Napriek dodatočnej výzve súdu však žalovaná neuviedla okolnosti k akým skutočnostiam navrhuje výsluch týchto svedkov uskutočniť. Žalovaná účasť týchto ňou navrhnutých svedkov na pojednávaní nezabezpečila, pričom navrhla, aby uvedených svedkov predvolal súd. Žalovaná však ani tentoraz neuviedla, k akým konkrétnym okolnostiam mieni svedkov vypočuť. Súd prvej inštancie preto správne dôkazné návrhy žalovanej na výsluch svedkov zamietol. V tejto súvislosti poukázala aj na zavádzajúcu argumentáciu dovolateľky vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 14Co/21/2024 - 194 z 31. júla 2024, kedy dovolateľka v bode 18. dovolania uviedla, že odvolací súd poukázal, že súd prvej inštancie použil sudcovskú koncentráciu konania správne avšak následne mal údajne odvolací súd uviesť, že koncentrácia konania bola použitá príliš striktnie. Dovolateľka v tejto časti dovolania dezinterpretuje rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd totiž v bode 11. odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že „odvolací súd preskúmaním tejto odvolacej námietky, oboznámením sa s celým obsahom spisu, ako aj vypočutím zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 15.11.2023 a zo zvukového záznamu z predbežného prejednávania sporu, mal za preukázané, že súd prvej inštancie v súdenej veci striktnie aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku“. Je teda zrejmé, že odvolací súd postup súdu prvej inštancie posúdil ako plne súladný s ustanoveniami CSP a nie striktný vo význame neprímerane prísny, ako sa to snaží účelovo podsúvať dovolateľka.

4.1. Dovolateľka tvrdí, že dôkazným návrhom na výsluch svedkov iba reagovala na výsluch svedkyne E.. Táto argumentácia žalobkyne nebola pravdivá, nakoľko zo zápisnice o pojednávaní z 15. novembra 2023 vyplývalo, že žalovaná síce uviedla, že reaguje na výsluch svedkyne, avšak následne iba zopakovala svoje dôkazné návrhy na výsluch ňou označených svedkov bez ďalšej konkretizácie okolností k akým majú byť títo svedkovia vypočutí. Vo vzťahu k druhej dovolacej námietke dovolateľky spočívajúcej v nepripojení spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/41/2020 uviedla, že dovolateľka navrhla pripojiť predmetný spis vo svojom vyjadrení k žalobe z 29. júna 2023. V tomto vyjadrení dovolateľka žiadnym spôsobom bližšie nekonkretizovala, ktoré listiny z tohto spisu žiadala oboznámiť a aké skutočnosti týmito dôkazmi preukazovala. Tým, že dovolateľka tento svoj dôkazný návrh napriek poučeniu zo strany súdu na predbežnom prejednaní sporu žiadnym spôsobom nekorigovala ani nedoplnila nemohol na takýto dôkazný návrh súd ani prihliadať a vyhovieť mu. Žalobca napokon

poukázal na to, že k vyhoveniu žalobe súdom prvej inštancie nevedla len skutočnosť, že žalovaná nepreukázala svoje tvrdenia, ale najmä skutočnosť, že žalovaná účinne nepoprela podstatné tvrdenia uvedené v žalobe.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej v časti bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní v zásade nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, ani prieskumu nim vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má síce dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

15. Dovolací prieskum v danej veci bol limitovaný posúdením prípadných zmätočností podľa § 420 písm. f) CSP a nie aj prípadným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 CSP) - ktoré žalovaná v dovolaní explicitne nenamietala. Dovolací súd v neposlednom rade dodáva, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

16. Najvyšší súd predostiera, že i keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia, či nenáležitú vysporiadanie sa s relevantnou argumentáciou odvolateľky je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom potvrdil, že dôvody vydedenia nie sú dané.

16.1. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nepripojil súvisiaci spis so sp. zn. 11C/41/2020, ale aj napriek tomu pripustil oboznámenie sa s listinou z tohto spisu, dovolací súd uvádza, že s danou námietkou sa vysporiadal krajský súd na strane 13 (bod 11.) svojho rozhodnutia, kde uviedol, že „zároveň strany sporu boli poučené, že v prípade, ak do termínu 31.08.2023 nebude k spisu pripojený spis Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/41/2022 (z dôvodu, že v tom čase sa spis nachádzal na Krajskom súde v Banskej Bystrici - poznámka odvolacieho súdu), majú strany súd požiadať o predĺženie uvedenej lehoty, ak potrebujú vzniesť prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany na základe skutočností, ktoré sa nachádzajú v predmetnom spise. Odvolací súd z obsahu spisu zároveň zistil, že súd prvej inštancie oznámením zo dňa 17.10.2023 (v spise na č. l. 91) oznámil stranám sporu, že spis Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/41/2020 bol pripojený do konania.“ Z predloženého spisového materiálu zároveň vyplýva, že toto oznámenie bolo právnej zástupkyne žalovanej doručené 30.

októbra 2023 (č. I. 96).

16.2. Dovolateľka tiež namietala, že odvolací súd zasiahol do jej práva na spravodlivý proces aj tým, že žalovaná nemohla za to, že svedkovia sa nedostavili na pojednávanie a súd prvej inštancie v zmysle zásady materiálnej pravdy mal na ďalšom pojednávaní vypočuť aspoň niektorých svedkov. K uvedenému zaujal krajský súd svoje stanovisko na strane 12 (bod 11.) svojho rozhodnutia, keď uviedol, že „Odvolací súd preskúmaním veci - a to aj vypočutím si zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 15.11.2023 mal za preukázané, že právna zástupkyňa žalovanej aj na tomto pojednávaní navrhla doplniť dokazovanie výsluchom svedkov (zrejme totožných ako vo svojich predchádzajúcich písomných podaniach), avšak iba k výsluchu jedného zo svedkov, a to konkrétne A. X., špecifikovala skutočnosti, ktoré majú byť výsluchom tohto svedka preukázané. Súd prvej inštancie na pojednávaní uznesením návrh na doplnenie alebo vykonanie dokazovania svedkov M. O., A. X., M. Š. a M. Z. zamietol, pričom zároveň ústne odôvodnil zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania; vo vzťahu k svedkom O., Š. a Z. z dôvodu, že neboli konkretizované žalovanou skutočnosti, ktoré týmito dôkazmi sa majú preukázať, vo vzťahu ku A.Z. X. súd konštatoval, že právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní tieto skutočnosti konkretizovala, avšak návrh na výsluch svedka A. X. s potrebnou špecifikáciou bol daný oneskorene s prihliadnutím na uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 ods. 2 CSP. Berúc do úvahy postup súdu (striktný v zmysle ustanovení CSP) a zároveň postup žalovanej ako strany sporu v konaní, potom nemožno (berúc do úvahy vyššie uvedené) prisvedčiť odvolacej námietke žalovanej, že súd by sa tým, že odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedkov navrhnutých žalovanou dopustil závažného zásahu do práv žalovanej a že by týmto postupom došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, nakoľko nebol objektívne zistený skutkový stav.“ Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

16.3. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 zo dňa 30. septembra 2010, podľa ktorého skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľkou, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa ústavného súdu bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. Konanie všeobecných súdov v právnej veci dovolateľky však takéto vady nevykazuje.

16.4. Pokiaľ dovolateľka namietala, že sa súdy nedostatočne vysporiadali, že žalovaná opakovanými návrhmi na výsluch svedkov na pojednávaní konanom 15. novembra 2023 reagovala na výpoveď svedkyne O. E., ktorá uvádzala subjektívne skutočnosti, dovolací súd uvádza, že aj s danou námietkou sa odvolací súd vysporiadal a to na strane 13 (bod 11.) svojho rozhodnutia keď uviedol, že „K odvolacej námietke žalovanej vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie, a to konkrétne vyhodnoteniu svedeckej výpovede svedkyne O. E., keď žalovaná namietala, že nie je možné považovať svedeckú

výpoveď sčasti za dôveryhodnú a sčasti za nedôveryhodnú ako to vyhodnotil súd prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri výsluchu svedkyne dôsledne postupoval v zmysle § 196 ods. 1 a § 200 a § 201 CSP. Je nepochybné, že svedkyňa uviedla, že žalobca je jej syn, žalovaná je nevlastná sestra jej syna, pričom svedkyňa v úvode výpovede k veci spontánne vypovedala, následne odpovedala na otázky právnych zástupcov strán sporu a súdu, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia, a to konkrétne v bode 7. odôvodnenia rozsudku vyhodnotil jednotlivé dôkazné prostriedky, vrátane výpovede svedkyne O. E., pričom berúc do úvahy aj iné dôkazné prostriedky uvedené v bode 6. odôvodnenia vyhodnotil výpoveď svedkyne za čiastočne vierohodnú len v časti, kde jej tvrdenia mali prienik s inými listinnými dôkazmi a sčasti, kde odporovala tvrdeniam žalobcu v spore. Súd jednoznačne v odôvodnení rozhodnutia zároveň uviedol, že pri hodnotení výpovede tejto svedkyne vychádzal aj z toho, že išlo o matku žalobcu, ktorá ho mala v starostlivosti a vychovávala ho, pričom zároveň poukázal správne na to, že všeobecne nemožno výpoveď svedka považovať za nedôveryhodnú z dôvodu, že je blízkou osobou jednej zo sporových strán, pričom podrobne uviedol všetky úvahy a skutočnosti, pre ktoré časť výpovede tejto svedkyne považoval za vierohodnú a zároveň riadne označil aj tie tvrdenia svedkyne, ktorým súd neuveril. Vyhodnotenie tohto dôkazu vykonaného súdom prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia je riadne zdôvodnené, dostatočným spôsobom špecifikované. Len všeobecná odvolacia námietka žalovanej, že celá výpoveď svedkyne sa javí ako nedôveryhodná z dôvodov, že svedkyňa vypovedala, ako vnímala poručiťľa, z čoho podľa žalovanej by malo vyplývať, že je málo pravdepodobné, že vychovávala žalobcu k úcte k poručiťľovi alebo že by žalobcovi vstúpovala rešpekt k poručiťľovi, ktoré tvrdenia sú len úvahou žalovanej bez splnenia dôkaznej povinnosti, pričom ani ďalšie námietky žalovanej vo vzťahu k výpovedi svedkyne nie sú v zásade spôsobilé spochybníť správnosť vyhodnotenia tohto dôkazu súdom prvej inštancie tak, ako to vykonal v bode 7. odôvodnenia rozhodnutia.“

16.5. Napokon aj námietka dovolateľky, že striktným výkladom koncentrácie konania došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Dovolací súd uvádza, že účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi, pretože nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany hodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré nie je včasné, je definované v § 153 ods. 1 druhej vete CSP. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Ustanovenie § 153 ods. 2 a 3 CSP zakotvuje sankciu za to, že strana sporu nespĺnila povinnosť uloženú v § 153 ods. 1 CSP. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť (neprižnať mu procesnoprávne účinky).

16.6. Odvolací súd sa touto námietkou žalovanej zaoberal, keď podrobne na strane 11 svojho rozhodnutia uviedol, že „Zároveň súd v rámci predbežného prejednávania sporu dňa 10.07.2023 uložil sporovým stranám, aby prostriedky procesného útoku a procesnej obrany podľa § 149 CSP uplatnili v lehote do 31.08.2023; poučil sporové strany podľa § 132 ods. 1 a 2 a § 153 CSP, pričom v konkrétnostiach sporové strany poučil, že sú povinné uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia, označiť dôkazy, ktoré rozhodujúce skutkové tvrdenia majú preukazovať, ďalej poučil strany sporu, že sú povinné za sporové strany z masy predložených a označených dôkazov vyhľadávať rozhodujúce skutkové tvrdenia a rozhodujúce skutkové tvrdenia nemôžu nahrádzať odkazom na dôkazy. Tiež strany poučil, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú povinní uplatniť v lehote stanovenej súdom (do 31.08.2023), inak súd na ne nebude uplatnením sudcovskej koncentrácie konania prihliadať. Z obsahu spisu tiež nepochybne vyplýva, že žalovaná podaním zo dňa 17.08.2023 navrhla

pripojiť spis OS Lučenec sp. zn. 11C/41/2020 a tiež navrhla vypočúť svedkov M. O., A. X., M. Š., pričom u týchto svedkov uviedla adresu svedkov, zároveň v podaní uviedla, že účasť svedkov zabezpečí na pojednávaní žalovaná. Ďalším podaním zo dňa 23.08.2023 navrhla výsluch svedkyne M. Z. s uvedením adresy bydliska s tým, že účasť tejto svedkyne na pojednávaní žalovaná zabezpečí. Súd prvej inštancie vytýčil termín pojednávania na deň 15.11.2023, predvolanie na pojednávanie súd doručoval právnym zástupcom strán sporu, na tomto predvolaní zároveň právni zástupcovia boli poučení o povinnosti zabezpečiť účasť klienta a nimi navrhovaných svedkov na pojednávaní, zároveň boli opätovne poučení podľa § 153 ods. 2 CSP a právna zástupkyňa žalovanej osobitnou výzvou (v spise na č. l. 94) bola vyzvaná, aby v lehote 10 dní oznámila súdu v zmysle zásady konkretizácie dôkazov, aké skutočnosti, ktoré žalovaná tvrdí, má výsluch nimi navrhnutých svedkov preukazovať; predvolanie na pojednávanie aj predmetnú výzvu právna zástupkyňa žalovanej obdržala dňa 30.10.2023, t. j. v dostatočnej lehote pred termínom pojednávania. Právna zástupkyňa žalovanej elektronickým podaním doručeným súdu dňa 02.11.2023 súdu oznámila, že výsluchmi navrhnutých svedkov mieni žalovaná preukazovať existenciu dôvodov na vydedenie žalobcu. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 15.11.2023 odvolací súd zistil, že na toto pojednávanie sa žiadny zo svedkov, ktorých navrhla žalovaná a u ktorých sa zaviazala zabezpečiť ich prítomnosť na pojednávaní nedostavil, pričom z obsahu spisu zároveň odvolací súd zistil, že žalovaná, a to ani prostredníctvom právnej zástupkyne, súdu vopred neoznámila, že prítomnosť ňou navrhnutých svedkov na pojednávaní dňa 15.11.2023 osobne nezabezpečí. Odvolací súd uvádza, že označením dôkazov na preukázanie svojich tvrdení strany sporu plnia dôkaznú povinnosť. Pokiaľ strana sporu navrhne súdu vykonanie dôkazu, je zároveň povinná uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, teda ktoré skutkové tvrdenia strany sporu majú byť dôkazom preukázané, v opačnom prípade sa strana sporu vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie navrhnutým dôkazom. Na to, aby strana sporu splnila svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia, to znamená predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočností stranou sporu, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. V súdnej veci, s prihliadnutím na predmet sporu, ktorým sa žalobca domáhal určenia, že dôvody vydedenia žalobcu uvedené porúčiteľom v záвете zo dňa 01.02.2007 a v listine o vydedení zo dňa 01.02.2007 nie sú dané, berúc do úvahy obsah týchto listín porúčiteľa a berúc do úvahy povinnosť tvrdenia strán sporu, t. j. aj žalovanej, nemožno prisvedčiť odvolacej námietke žalovanej, že dostatočným spôsobom špecifikovala skutočnosti, ktoré sa majú navrhnutými dôkazmi - výsluchom toho ktorého svedka preukázať, keď všeobecne uviedla, že svedkov navrhuje vypočúť k existencii dôvodov na vydedenie žalobcu.“ Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd aj na túto námietku žalovanej dal dostatočnú odpoveď. Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania.

17. Podľa názoru dovolacieho súdu ak aj odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky, táto skutočnosť nezakladala vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

18. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

19. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.